

Agytomásztató vitát lehetne kerekíteni a balesetek véletlen avagy nagyon is determinált voltáról, ám az agyat mégiscsak jobban felrázza egy szaftos korcsolyabaleset. Ormótlan nővérke talán dokumentumfilmek messzeföldi törzsfőnökeire gondolt, amikor az arcomból kikandikáló ujjnyi fenyőszilánkot stírolta, aztán a húsa is beleremegett, akkorát csapott a sípcsontomra, amíg a sebész kirántotta az idegen testet. Közben megérkezett a család, és az egészségügyi személyzettel félrevonultak megtárgyalni a hálapénzt – a sebész kilépett kávéért, nem kompromittálja magát. Koronatanúként a család elé vezetett a tálka is, benne pár fogam és az arcomból kihúzott szilánk, hogy kedves család, különben szerencséje volt, úgymint közepes díjszabás mellett háromszáz fog a borítékba kerülni. Ha kevesebb, nem varrnak össze. Az ortopédia? Azt majd ott külön megbeszéljük. Az egész műtő kint volt egyezkedni, kivéve egyetlen köpenyest. Megnézett magának, aztán egy buszjegyet húzott elő a zsebéből, és a pénztárcám mélyére csúsztatta. Egyszer majd – azzal kiment.

*

Augusztushoz képest is hőség volt, szinte levedzeni éreztem a hegeket az arcomon, pedig már több év telt el, és a megfelelő boríték ellenében végzett plasztikázásra sem lehetett panaszom. Szakállat növesztettem, és alig látszottak a forradások. Egy szó mint száz, a forróság nagyon kísértett, hogy taxiba üljek, és a lehúzott ablaknál hűsöljek egyet, de sajnáltam a pénzt. A vállalat hazaküldte a félreeső megállóból a jegyárust. Eszembe jutott viszont, hogy a tárcám mélyén kell lennie egy buszjegynek. Talán érvényes még. Néhány perc rostokolás és dudálás után az utasok bosszankodni kezdtek, úgymint a sofőr kinyitotta az ajtókat. Leszálltam, hogy körülnézzek, mi okozza a dugót. Előrementem. Summázom: egy taxi rohant a zebrára, épp helyszíneltek, takarítottak. Halálapu egy lépcső tetején ült, ahonnan jól belátta a helyszínt. Kopott farmerban, kigombolt kockás ingben, izzadtan. Magához intett, bemutatkozott. Sétálni indultunk.

Halálapu egykedvűen beszélt a dolgok mikéntjéről. Olykor klasszikusokat idézett, máskor trágárkodott, megint máskor idegen nyelveken szólt pár szót, mert a dolgoknak szerinte csak az eredetiség adja meg az ízt. Előre mutatott a csendes óvárosi utcában, oda nemsokára mentő érkezik, kikapcsolt szirénával. Fürdőkád, zene, csukló és alkar, a szokásos. A piac felé vettük az irányt, de a főtéren megálltunk szusszanni. Egy árnyékos padra húzódtunk, és a polgármestert figyeltük. Már vagy másfél órája nem ver a szíve, és azzal oldalba bökött, hogy nézzem csak az újjgazdag társaságot. De előbb a hajléktalanról, akit mindenki a polgármesternek ismer. Peckes járású kettéfűrészelt óriás volt, aki orra csúszott szemüvege fölül tartotta szemmel az egyszerű polgárokat. Ő az adókból élt, mondogatta, nem szorult az adakozókra, és már vagy tíz éve tartott a mandátuma a főtéren. Most pedig ott feküdt a járdán. A vendéglőbe, amelynek kilátását rontotta, újjgazdagok és arabok jártak. A polgármesterrel előbb egy pincér bajlódott, noszogatta a tetemet, hátha magához tér, biztosan csak részeg. Aztán vállat vont és ott hagyta. A tulajdonos az emeleti irodából láthatott valamit, mert előkerült egy fogdmeg. Az is noszogatta a tetemet, húzgálta picit ide-oda a járdán, nem találta a helyét. Végül egy útszéli fához támasztotta – mintha bóbiskolna. Az a néhány tikkadt járókelő pénzt dobott az ölébe.

A piacnál mindig nagy a sürgés-forgás. Hagyult a hőség. Húgyszagú vénasszonyok kiskocsikon vonszolják maguk után az életüket, de némelyik úgy meg-megiramodik, hogy elsodorja magával a gyanútlan járókelőt. Halálapu az egyik futamodi öregasszonyra mutatott, aki úgy kapkodta a lábait, mintha egy éhes szájtáti koporsó klappogna a nyomában. Nem ám az a bélelt fajta, hanem a fapados, olcsó járat. De az öregasszony cseles, nem hagyja magát. Egy orrhosszal mindig előtte jár a kegyetlen rémnek, és amikor úgy tűnt, hogy a szájtáti koporsó mindjárt hambekapja, az öregasszony valakit lerántott a busz lépcsőjéről, és mire a koporsó észbe kapott, a busz már nem volt sehol, csak a megszeppent diák tétovázott, hogy valóban egy öregasszony teremtette-e az imént a földre. Az árus a görögdivényeken szunyókált. Reggel óta biztosan megszedte magát, és már villant is a kés. Halálapu csak csóválta a fejét. Meghívott fagyira, ha már a dinnyéből nem lehetett venni. A villamos felé sétáltunk.

Megvan a jegy? Délben a buszon lyukasztottam ki. Nem baj, ott a bódé, vegyek. Egy asszony megbotlott, és egy üveg olaj ömlött a sínek közé. Halálapu nézte, ahogy felsegítik. Siessek már, menjek el még ezzel a villamossal, mert a következő alá valaki már beigérkezett.